

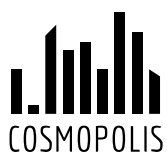

MICHALA JENDRUCHOVÁ

DIAGNÓZA ŽIVOT

COSMOPOLIS

PŘÍBĚH
PLNÝ
NADĚJE

MICHALA JENDRUCHOVÁ

DIAGNÓZA ŽIVOT

© Grada Publishing, a. s., 2026
Text © Michala Jendruchová, 2026

ISBN 978-80-271-5725-9

KAPITOLA 1

„Hola, hola, tak jsem doma!“ Pokaždé se těší na hravé přivítání, na známou větu následovanou dlouhým polibkem, předáním obligátní čokolády Toblerone koupené na letišti, ještě delší společnou sprchou a večeří. Tentokrát ale bylo všechno jinak.

Konečně doma. Odhodila kozačky na vysokém podpatku a padla do křesla. Zaklonila hlavu, až jí vlnité vlasy vyšisované od sluníčka dopadly na lopatky. Dostihlo ji vyčerpání. Otupěle zírala na holé stěny téměř sterilní domácnosti. Ani ji za těch společných šest let nestačili zabydlet. Představovala si, že se „zahnízdí“ během následujících devíti měsíců. Stejně by i potom chtěla dál cestovat.

Neporušený těhotenský test zakoupený v lékárně na letišti naštvaně hodila do koše. Extrémní únava, která ji v posledních týdnech provázela, ji utvrzovala v přesvědčení, že je těhotná. Plánovala, že test použije dnes večer a Jáchymovi zítra při slavnostní večeři ukáže dvě modré čárky. Představovala si jeho překvapený obličej, který se rozzáří radostí a nefalšovaným překvapením.

Byla si tak jistá. Natolik se vžila do své představy, až měla dojem, že se jí nalévají prsa a cítila tlak v podbřišku. Křeče v břiše, které se ozývaly po celou dobu letu, přisuzovala hladu. Nebo že by těhotenská nevolnost? Od rána měla v puse jen jablko. Na housku se salámem, kterou jim předložili na palubě, neměla chuť. Aerolinky šetří. Na zítřek se objednala ke gynekoložce, aby jí všechno už jen potvrdila. Teď její návštěva postrádá smysl. Musí tam ráno zavolat a zrušit ji.

Co s volným dnem? Dopoledne měla strávit u doktora, odpoledne oběhnout nákupy, aby Jáchymovi připravila slavnostní večeři. Málokdy se společně sejdou doma. Proto když se jim podaří skloubit pracovní program, dají si tu a tam sraz v některém z hotelů jejich sítě. To si pak hrají na tajné milence a nenápadně se vkrádají jeden k druhému do pokoje. Hezké oživení, kterým i po šesti letech vztahu udržují hladinu motýlků v břiše. Baví je, že nepropadli stereotypu běžného spolužití. V jejich pracovním tempu to ani není možné. I po těch letech dokázali svůj poměr utajit před podřízenými. A mezi manažery firmy vše striktně udržují na profesionální úrovni. Na tom si zakládají.

Zavolá Kláře. Se svou nejlepší kamarádkou byla v denním kontaktu, i když zrovna pracovala třeba v Tichomoří. Telefonuje nebo skypuje jí z Bruselu, z Bali nebo z Mexika. Nehledě na časový posun. Jejich nutnou dávku drbů, jak své pravidelné půlhodince říkají, si za žádných okolností nemůžou nechat ujít, ať už je na jedné straně hluboko po půlnoci, či na druhé nekřesťansky brzká ranní hodina.

Jako děti plánovaly, že jednou budou bydlet pohromadě. Postaví si dvoj domek a zestárnou spolu. Obě porodí ve stejném čase a budou společně vozit kočárky. Nakonec je Klára rozvedená, má dvě děti v pubertě a Claudie ve svých sedmatřiceti ještě ani neotěhotněla.

„Jsou tam?“ vyhrkla na ni Klára místo pozdravu. O plánu s modrými proužky byla dopodrobna informována.

„Nejsou,“ hlesla Claudie. Na víc se nezmohla. Do očí se jí vkrádaly slzy. Na to nebyla zvyklá. Emoce se naučila držet na uzdě. Coby hlavní manažerce sítě Jáchymových butikových hotelů jí to mnohokrát pomohlo. Co se to s ní jenom děje? Vždyť po dětech nijak zvlášť netoužila. Milovala svou práci a to jak může být každý týden na jiném kontinentu. Akce, přelety, organizování, delegování a řešení problémů, to byl ideální adrenalin, který ji naplňoval. A teď tady brečí, že dostala menzes.

„Jedu k tobě,“ sdělila Klára stručně a položila to. Taková je její nejlepší kamarádka. Žádné cituplné hrabání se v problémech typu „chudinko malá, to je mi líto“. Ne. Klára jedná a dovede člověka podpořit.

Chtěla jí říct, že stačí, když si zítra udělá čas na kafe. Ale nedostala možnost. Ani se nestačila nadechnout, přitom Klára zřejmě sotva dorazila s dětmi domů. Touhle dobou s nimi dělá úkoly, chystá večeři a připravuje se na další pracovní den.

„Chleba si haranti zvládnou namazat sami,“ stručně odbyla Claudiiny omluvy, že ji vytáhla do mrazivého marastu. Přijela v rekordním čase. Uplynula sotva půlhodina – Claudie ještě ani nestačila pověsit kabát. Pořád se nedbale

povaloval na bílé sedačce, která stále byla cítit novotou. Sama se z křesla ztěžka zvedla až po zazvonění.

Klára ji objala, div že jí nevyrazila dech. Claudie se v jejím náručí téměř zhroutila.

„Nevím, co se to se mnou děje,“ podotkla. „Mám dojem, že se mi vzbouřily hormony, každou chvíli brečím, jsem neskonale unavená a ještě se mi zhoršuje zrak.“

„Stárneš, vítej v klubu,“ odpověděla se smíchem o dva měsíce starší Klára. Pak ji ale od sebe odtáhla a podívala se jí do obličeje. „Ty, holka, ale ty se mi nelíbíš. Fakt nevypadáš dobře.“ Sledovala její nejistý krok a bledou tvář. „Víš, že napadáš na levou stranu?“ Klára naklonila hlavu a nadhodila spíš řečnickou otázku.

„To je asi tou únavou. Celý den jsem byla v nepohodlných kozačkách a nohy mám ještě oteklé z letadla,“ hájila se Claudie, která kvůli svým 160 centimetrům výšky od doby tanečních nosí vysoké podpatky, ale píchlo ji přitom u žaludku. Už nějakou dobu cítila, že se jí podlamuje noha a otupuje stehno. Taky jí mravenčí v konečcích prstů na rukou i na nohou. Odmítala si však připustit jakékoliv potíže. Nikdy nepropadala hypochondrii. Zřejmě to bude od skřípnutého obratle. Na to celý život trpí její máma.

Ani ona bez vysokých podpatků nevyjde z domu. Tuhle vášeň zdědila po ní. Máma za minulého režimu na svou nohu velikosti 35 těžko sháněla elegantní střevíce, a tak neustále obřážela obchody s obuví. A Claudii tahala s sebou. Už jako malá zbožňovala vůni nových bot. I doma si chodila přičichnout do ohromného botníku, ze kterého tu a tam nějaký pár vypadl, protože už se dovnitř prostě

nevešel. Dnes má Claudie opačný problém než máma. Z regálů obchodů se na ni směje tolik krásných střevíců, že nemůže odolat. A tak je stejně jako máma skupuje. Potřebovala na ně nejen nějaký obyčejný botník, ale celou místnost. Jáchym jí ji dopřál. Podle toho vybíral tenhle byt – aby v něm byla dostatečně velká šatna. On to měl být původně dětský pokoj, o který se byla ochotna v budoucnu dělit se svým potomkem. Jak se zdá, prozatím tohle dilemma řešit nemusí.

„To se mi nezdá. Místo gynekoložky zajdeš ke Kramařici,“ rozkázala Klára. Kramařice říkaly své praktické lékařce Kramařové. I tu měly společnou. Ještě dnes Claudie vzpomíná, jak si ji tehdy vyhledaly na internetu, a protože jim podle fotky byla sympatická, zaregistrovaly se u ní, jakmile se usadily v Praze. Ačkoliv v případě Claudie se o nějakém usazení moc mluvit nedá.

Klára se vymanila z objetí a rovnou zamířila do kuchyně. Z tašky vybalila červené víno a mrkla na ni: „Udělá ti dobře.“

Claudie nedokáže pochopit, co všechno Klára zvládne a na co všechno myslí. „Stavila jsem se cestou u nás ve vinotéce,“ odpověděla jí na nevyřčenou otázku. Natolik dobře se znaly. U kuchyňské linky se pohybovala jistěji než sama majitelka bytu.

„Nejdřív ale ukuchtíme něco k jídlu, nebo budeš namol,“ křikla přes rameno, zatímco otevírala ledničku. „To jsem si mohla myslet. Prázdná.“

„Nestačila jsem nakoupit.“ Claudie, opřená o kuchyňskou linku, unaveně sledovala svou kamarádku, jak se

hbitě pohybuje po kuchyni. Vždycky působily jako noc a den. Claudie, modrooká plavovláska, zatímco Klára svými tmavě hnědými vlnitými vlasy v délce těsně pod uši, černýma očima a velkou životní energií dávala najevo svůj jižanský původ. Otce nikdy nepoznala. Podle všeho je Klára následek jedné letní dovolené v Jugoslávii.

„To mi bylo jasné,“ podotkla Klára a z tašky vyndala sýr, šunku, máslo a půlku chleba. Z ledničky vytáhla čtyři vejíčka a lehce oschlou hořčici. Kromě nahnílého rajčete a rybízové marmelády tam toho opravdu víc nebylo.

Claudie se musela smát. „Tak tys nechala děti o hladu, abys mě mohla nasytit.“

„Protože ty by ses nenajedla. Moji haranti se nasytí až až. Minimálně chipsy a zmrzlina to jistí.“ Klára se zasmála. Lucku a Šimonka odjakživa vedla k samostatnosti. „Co mi zbývá,“ pokaždé odpovídala na obdivné komentáře. „Tátnek funguje jednou za čtrnáct dní a já taky někdy potřebuju vydělávat, tak se o sebe musí postarat. Hlad je naučí. Vyndej skleničky, já zatím nakrájím sýr.“

Claudie poslechla a dokulhala pro sklenice na víno. Klára ji upřeně sledovala. Před skříňkou se zastavila ve strnulé pozici. „Já nemůžu zvednout ruku,“ vyhrkla s úlekem. Sledovala vlastní pravou ruku, jak se jí chvěje.

Klára k ní přiskočila, podala jí sklenici s vodou. „Na, napij se.“ Ostrým zrakem ji pozorovala. Claudii se klepala ruka, sotva v ní sklenici udržela.

„Zavolám sanitu,“ rozhodla Klára.

„V žádném případě!“ Claudie musela důkladně artikulovat, aby vyslovila správná slova. „To jsou ty přelety. Ráno

v Dánsku, před pár dny v tropech, dolehlo to na mě.“ Snažila se namluvit nejen Kláře, ale hlavně sama sobě, že je vše v naprostém pořádku.

Záchranku striktně odmítla, a tak u ní Klára zůstala dlouho do večera, než se ujistila, že bude alespoň relativně v pohodě. Odešla kolem půlnoci, když už se oběma klížily oči. Teprve pak si Claudie uvědomila, že Kláře zapomněla předat jantarový přívěsek na krk, který jí přivezla z Dánska. Tak tedy zítra. Než se zase sbalí na další staci. Tentokrát poletí do Dubaje. Kufr ani nemá smysl vybalovat. I tohle už má dokonale vychytané, „zimní“ kufr odloží a popadne ten určený do „letních“ destinací. Vše připraveno, nachystáno. V tu chvíli ji nenapadlo, že se dlouho nikam nepodívá.

KAPITOLA 2

Nemohl se dočkat, až jí tu zprávu sdělí. Po letech čekání, dlouhodobé spolupráce a budování vztahů s vlastníky se dočkal. Konečně si plácli. Konečně podepsali. Konečně uzrál čas.

Martínezovi, bezdětný manželský pár, kterému do rezortu pravidelně posílal méně náročnou klientelu toužící po romantickém prostředí a klidu, usoudili, že nastala správná chvíle předat hotel mladší generaci a po sedmdesátce si už jen užívat a cestovat, dokud jim to zdraví dovolí.

Nemusel je přesvědčovat, že rezort v oblasti Adeje, jež zasahuje do oceánu a má ideální polohu, potřebuje investice, nový závan a energii, která jim, jak mu při pracovních a v poslední době i soukromých schůzkách a večírcích svěřovali, rychle ubývá. Se svou vizí, přirozeným šarmem a skvělými referencemi byl jejich jasnou volbou.

Měl velké plány a chuť vybudovat unikátní projekt. Z pomalu chátrajícího tenerifského hotelu, kterému postupně ubývají hvězdičky, vznikne luxusní prostředí pro nejnáročnější klientelu. Butikový hotel s exkluzivní nabídkou terapií. Včerejším podpisem tak do firmy přinesl další nebývale zajímavou investici.

„Dobrá práce,“ poklepal mu na rameno Roman, jeho

bývalý šéf a nynější pracovní partner. V jeho očích znamenal uznání. O tohle místo byla rvačka. Dokázal to. Další krok, jak se vymanit ze svých pocitů méněcennosti.

Lásku ke stavařině a architektuře získal už někdy v osmi letech, kdy si z časopisu ABC vystříhoval modely domů. Zatímco ostatní kluci chtěli být fotbalistou nebo kosmonautem, on měl jasno. Bude navrhovat a stavět domy – co domy, rovnou hotelové rezorty. A teď si splní svůj sen. Úplně zgruntu.

Na letišti rychle popadl čokoládu Toblerone, sáhl po první, která mu přišla pod ruku, zaplatil a uháněl do letadla. Claudii ještě odeslal esemesku: *Mám pro tebe překvapení*. Nemohl se dočkat reakce, až jí předloží plán, že jí hotel svěří, aby se v něm realizovala. Ona to zvládne, i když už takhle je jakožto hlavní manažerka celé sítě extrémně vytížená. Ale po šesti letech vztahu ji zná natolik dobře, že ví, že další výzvu neodmítne. Ona žádnou výzvu neodmítne. A vždycky podá dokonalý výsledek. Je na ni pyšný. Tenhle hotel, po kterém tolik let toužil, si společně vymazlí.

Eseseku od Kláry objevil až po přistání.

Dobrých dvacet minut seděl v autě na nemocničním parkovišti. Sledoval, jak se mu klepou ruce. Měl si vzít taxíka. Vykouřil už druhou cigaretu. Poprvé od doby, co se dali s Claudií dohromady. Zařekli se, že do toho půjdou spolu. Ona si tenkrát tu a tam zapálila pro pohodu, on si

svou krabičkou denně zklidňoval nervy. Co poznal Claudii, svou dávku nepotřeboval. Teď selhal. Už zase v něčem selhal. Nervy ho zradily. Rysy ztrhané, tvář s nádechem šedavé, sevřený žaludek, který opět nedokázal přijmout jediné sousto. Jako tenkrát.

Stříkl si ústní sprej, rozžvýkal dvě orbitky, v dlaních roztřel dezinfekční gel, aby ze sebe smyl stopy po nikotinu. Zhluboka se nadechl a vystoupil z auta. Před pokojem číslo jedna nasadil radostnou masku.

„Hola, hola, tak jsem doma,“ zvolal vesele jejich tradiční uvítací větu, ale uvnitř se chvěl.

Nikdy nebyl dobrý herec a neuměl se přetvařovat. Claudie si z něj často utahovala, že v něm může číst jako v knize. Ani nemusí složitě pátrat, co „píše“ mezi řádky. Díky tomu by prý okamžitě poznala, kdyby jí zahrnul. Kdyby tak věděla, jakou minulost před ní tutlá. Kdyby jen tušila, že zatímco jí chtěl nabídnout romantický román, právě listuje detektivkou...

Snažil se tvářit pozitivně, ale uvnitř v něm bublal strach a při pohledu na jeho partnerku i úděs. Po telefonátu s Klárou zamířil do nemocnice rovnou z letiště, kde měl zaparkované auto. Byl vyděšený. Do nemocnice nevstročil už léta. Od oné události. Tolik to bolelo, jen pouhá vzpomínka ho drásala i po dvaceti letech. Tehdy se zařekl, že i kdyby si měl sám vyoperovat slepé střevo, do tohoto zařízení ho nikdo nedostane. Nechodil ani za tátou, když mu brali žlučník. Ani umírající babičku nenavštívil. Naštěsí táta jakékoliv návštěvy odmítal a babička byla natolik mimo sebe, že ani neměl velké výčitky. Stačily ty, které

ho provázejí už dvacet let. Tentokrát se ale překoná. Kvůli Claudii musí. Musí, musí, musí, to si pořád opakoval cestou z letiště. V případě Claudie nesmí selhat.

Nikdy ji neviděl takhle zbědovanou. Jeho žena, vždycky plná energie, teď odevzdaně a bez energie ležela na neurologii napojená na kapačky. Schválně použil jejich společný rituál, když se vracejí domů z cest. A tak následoval dlouhý, ačkoliv poněkud mdlý polibek a předání obligátní čokolády Toblerone koupené na letišti. Teprve teď si všiml, že tentokrát v její hořké variantě. Jako by intuitivně vytušil, že dnešní den ponese stopu hořkosti.

Zrovna upadala do spánku, a tak nechápavě zamžourala očima, než si uvědomila, kde je. Unaveně se na něj podívala. Snažila se pousmát, ale nakonec jen povislým koutkem úst zašeptala: „Děkuju.“

„Jen ta večere chybí,“ řekl se smíchem, aby odlehčil situaci, ale v jeho hlase byla znát úzkost a křeč.

„Už se veze,“ křikla sestra, která ho slyšela, protože právě vcházela do dveří s vozíkem obloženým talíři s rybím filé a bramborovou kaší.

To už se pousmála i Claudie. „Děkuju,“ zašeptala.

Sestra přistoupila k vedlejší posteli, na které tvrdě spala drobná stařenka. Dojemně ji pohladila po tváři. „Paní Koldová, přinesla jsem vám večeri. Půjdete se posadit ke stolu, nebo zůstanete v posteli?“

Stará paní se pomalu rozkoukávala. Působila tak bezbřanně, že se Jáchym radši otočil, aby na ni neviděl. Až moc mu připomínala minulost. Těžký vzduch, nemocniční sterilita a nemoci vznášející se pokojem ho znervózovaly.

Pomalů si odmotal šálu a sundal kabát, který ještě voněl čerstvým mrazivým vzduchem s nádechem cigaretového kouře. Za chvíli nasaje pach nemocnice. Nejradši by zmizel.

Sestra připravila drobně ženě postelový stolek a naservírovala večeři. Paní se neobratně chopila vidličky a pomalu vkládala do pusy maso rozkrájené na kousky. Sestra se mezitím přesunula naproti k pacientce, která se na jeho vkus projevovala až příliš hlučně.

„Paní Habánková, splnili jsme vám přání,“ řekla sestra a přitom se smála. I jí nachystala jídlo do postele. Vedle lůžka stál invalidní vozík.

„Však už ten řízeček cítím pěkně dlouho z chodby. Že jste si dala načas,“ smála se paní Habánková. Bylo jí špatně rozumět, evidentně těžko artikulovala.

„Najíte se sama?“ zeptala se sestra hlasitě a pomalu, jako kdyby paní Habánková nedoslýchala.

„Jo jo, musím trénovat,“ řekla rozhodně a snažila se do rukou vzít příbor.

„A co vy?“ Sestra se otočila na Claudii a Jáchyma a namířila si to k nim s jídelním vozíkem.

„Trochu vás zvednu, ať se můžete najíst. Taky vám to dám do postele, abyste nemusela čekat, než dokape infuze. A vy se posadte,“ pokynula Jáchymovi, který stále ještě nervózně postával a sledoval dění okolo.

Od rána nejedl. Pach rybiny kombinovaný s osmaženou strouhankou mu zvedal žaludek. Přitom tohle jídlo měl vždycky rád. Dokonce i ve školní jídelně. Paní naproti hlasitě mlaskala a on si neustále musel opakovat, že to tentokrát zvládne.

Přisunul si k posteli židli a sledoval svou ženu, která se bez chuti vrtala v bramborové kaši. Zaplavil ho strach. Takový strach, který nezažil od oné události. Zase se probudily vzpomínky, výčitky svědomí, na které se mu díky intenzivní práci vcelku dařilo zapomenout. Teď si uvědomil, co pro něj Claudie znamená. Dostal se do situace, které se dvacet let bránil a vyhýbal. Stejně ho to dohnalo, je to tu zas. Úder. Tvrdý úder reality. Na rty se mu drala modlitba. Jako tenkrát. Jenomže tenkrát nezafungovala. Od té doby nevkočil do kostela. Ani do nemocnice.

KAPITOLA 3

Nečekala, že skončí v nemocniční posteli. Měla se rozvalovat v posteli manželské. Touhle dobou už měli s Jáchymem večeřet při svíčkách a oslavovat plod rostoucí v její děloze. Zítra měla letět na Bali, jestlipak to Jáchym zrušil? Zapomněla se ho zeptat, když u ní byl v podvečer na návštěvě. Byl celý nesvůj. Takhle vykořeněného ho ještě nikdy neviděla. Přikládala to faktu o jejím těhotenství.

Když mu vyprávěla, co se včera odehrálo a jak všechno plánovala, úplně zbledl. Nečekala, že ho to tak vezme. Vždycky dokázal být nad věcí, problémy v hotelích řešil s nadhledem, pracoval rozvážně, s podřízenými jednal ohleduplně, přitom z něj vyzařovala přirozená autorita a klid. Právě to ji na něm přitahovalo, když před šesti lety propadla jeho kouzlu.

Tu a tam narážela na reakce závistivců, že je zlatokopka, která v něm vidí jenom peníze a šplhání po kariérním žebříčku. Vždyť ani není nijak zvlášť pěkný. No není. Ale má v sobě zvláštní charisma a vstřícnost. Věty podobné té o zlatokopce nesla dost těžce. Kariéru si budovala krok za krokem a byla na sebe hrdá, že všechno dokázala sama. Bez přímluv, bez protekce, jen a pouze vlastní dřinou.

Rodiče ji od malička vedli k tomu, aby byla cílevědomá

a nespokojila se s málem. Vyvíjeli na ni, hlavně máma, možná až moc velký tlak, kterému občas vzdorovala. Ale postupem času pochopila, proč se uchylovali k razantnímu jednání. Minulý režim jim zničil sny a plánovanou kariéru. Máma chtěla studovat medicínu, ale doplatila na rodinný původ. Děda byl disident, a ona měla tím pádem cestu na školu zapovězenou. A tak skončila v závodní kuchyni. Ale přijala to a dokázala si ve své práci najít zdroj radosti. Odbornou literaturu si četla po večerech ve svém volném čase. A možná snila o tom, jaké by to bylo, kdyby se na školu dostala.

Lidé ji měli rádi, a když jim k běžné porci přidala kousek masa nebo víc omáčky a jako bonus úsměv, nadšeně se do kantýny vraceli. Jeden instalatér se vracel tak často, až si ho nakonec vzala a kromě Claudie si s ním pořídila ještě o dva roky mladší Danielu. Táta je teď živnostník, mamka v důchodu, ale pravidelně vypomáhá ve školní jídelně.

Přestože si tuhle práci nakonec oblíbila a holky nikdy nestrádaly, protože i z mizerného platu dokázala ušetřit a domů někdy nosila zbytky, které se neprodaly a skončily by v koši, naučila se šít a uměla uvařit snad i ze vzduchu, věděla, jaká je kuchařina řehole, a tak když Claudie jen zmínila, že ji láká hoteliérství, vykřikla rozhodné ne. Představovala si pro ni jinou budoucnost. Jejím prostřednictvím si chtěla splnit své sny. Jenomže Claudii pouhý pohled na krev zvedal žaludek, a tak se studiu medicíny tvrdě bránila. Přestože hlavu by na ni měla.

Mámin sen jí splnila Daniela, ze které je dnes uznávaná pediatrička. V Claudii, do té doby poslušné holčičce, se

tentokrát probudila rebelka a hotelovku si prosadila. Po maturitě pak nastoupila na ekonomku, kde vystudovala mezinárodní obchod. Na fotkách z promoce, s červeným diplomem v ruce, se už máma dme pýchou.

Cestování lákalo Claudii odjakživa. Už jako dítě měla věčně nos ponořený v autoatlase a snila o tom, kam by mohli jet jejich embéčkem. Jenomže z platu kuchařky a instalatéra na to nebyly finance. Když táta něco vydělal na melouchách, investoval to do oprav domku. Spíš jen vřdycy lepi, co se kde rozbilo. Na velkou rekonstrukci peníze nebyly. Nikdy si nemohli dopřát luxus jako někteří její spolužáci, před kterými se často styděla. Právě proto si vlastní luxus dnes tak ráda užívá. A dopřává ho i mámě v podobě „vymazlených“ dovolených v některém z rezortů jejich firmy. Táta o to nestojí. Ten je rád, když se mámy na dva týdny zbaví. Ona mu navaří na každý den dvě teplá jídla, zamrazí a ještě nadepíše, co si kdy má ohřát. A funguje jim to. Na dovolenou sice letí udřená, ale vrátí se mu jako vyměněná. Táta se pak směje, že se mu sem nastěhovala nějaká nová, mladší ženská. Těží z toho všichni. A Claudie s mámou se vzájemně trochu užijí, když je jinak neustále v trapu.

Tohle všechno, svou pozici a veškerý kariérní postup, si budovala pomalu, krůček po krůčku. Mluví za ni jedině výsledky její práce, a tak pomluvy typu zlatokopky ji urážejí a svým způsobem i rozesmávají, protože si dobře uvědomuje, že ani ona se svými 160 centimetry nikdy nebude patřit mezi klasické lamačky srdcí. Proto pořád nosí „jehly“, nad kterými máma i Klára nechápavě krouť hlavou.

„Jak na nich můžeš celý den lítat po hotelích?! Ještě že já sedím za přepážkou nebo v kancelíku,“ reagovala jednou Klára, spokojená se svou pracovní dobou „od do“ v bance. Claudie by se v takovém stereotypu zbláznila. Pro mámu dvou dětí je to ale ideální. Klára si nemůže vybírat. Je závislá na jistotě, pevné práci a alimentech. Navíc ji to v bance asi opravdu baví.

Claudie je vděčná za svou nezávislost a není ochotná si ji nechat vzít. Ani od svého partnera. Vždyť dodneška mají každý svůj účet, nikdy po něm nic nežádala. Je absolutně samostatná. A oběma jim to tak vyhovuje. Proto v sobě dusí rozporuplné pocity. Začíná se v ní probouzet touha po mateřství (další, co jí máma neustále předhazuje), zároveň jistá sobeckost a strach, že přijde o svou pracně vybudovanou svobodu a o své zbožňované pendlování po světě.

Do reality ji vrátila infuze, která právě dokapala. Tak vida, místo oslav s Jáchymem do mě kape nějaký životabudič, místo luxusní večeře polykám nemocniční stravu a nikdo není schopný říct, jak dlouho mě tady budou držet. Čekají ji odběry, lumbální punkce, magnetická rezonance a spousta dalších vyšetření. S podezřením na nemoc, jejíž název nechce nikdo ani vyslovit. Kromě paní Habánkové, která naopak pořád prorokuje, že to určitě bude roztroušená skleróza, čímž Claudii opravdu neuklidnila.

„Hlavně že nemáte mrtvici.“ Paní Habánková se pokaždé nejvíc rozpovídá u jídla. S pohledem do talíře vykřikla: „Já

se na to vyseru!“ Zahodila vidličku a plátek houskového knedlíku vzala do ruky. Její náuru bych chtěla mít, pomyslela si Claudie. Sotva jí je rozumět, ale humor a chuť k jídlu paní Habánkové nechybí.

Sama se ve svém talíři jen porýpala. Necháapala její neutuchající dobrou náladu, která absolutně nekorespondovala s fyzickým tělem. Claudie si nikdy moc nepotrpeala na „sluníčkové“ lidi, kteří byli programově pozitivní podle toho, co se dočetli v motivačních knížkách. Často působili strojeně, jako by tu pozitivitu jen předstírali. Prostě jim nevěřila. Ale paní Habánková vypadala, že si na nic nehraje.

Jako by Claudii četla myšlenky. „Na nic si nehraju,“ vyslovila s plnou pusou, takže jí bylo rozumět ještě méně než obvykle.

„Jak můžete být tak nad věcí?“ Claudie ji konsternovaně sledovala.

„Děvenko, co mi zbývá? Po třiceti letech s tímhle monstrem...“ Ukázala na invalidní vozík. „Mám snad prdět do polštáře a myslet jenom na smrt?“

Přemýšlela o jejích slovech. Paní Habánkové táhlo na sedmdesátku. Ve chvílích, kdy zrovna některá z nich nespávala, si vyprávěly o svých životech. Její zábavná společnice v osmdesátých letech onemocněla roztroušenou sklerózou. Tenkrát tohle téma bylo tabu. Možná proto o ní tak ráda mluví. Bylo jí třicet, když se nad ní začal vznášet tenhle démon.

„O eresce se tehdy vědělo strašně málo. Trvalo dobré tři roky, než zjistili, co mi je. Nebyly takové možnosti. To dneska? Za pár dnů, maximálně týdnů máte jasno, když se

to podchytí včas, dají vám správné léky a jste hepy," řekla s přehnaně hereckým výrazem. „Diagnostika ani léčba se s minulým režimem vůbec nedají srovnávat.“ Ano, tohle tady slyší ze všech stran. „Bývala to diagnóza smrti. Prostě konečná. Je div, že ještě žiju. Při mojí agresivní formě jsem měla být mrtvá už před lety.“

Claudie, sice našťvaná, že ji bez výsledků vyšetření takhle děsí, ji ale sledovala se zatajeným dechem i s obdivem. Paní Habánková se ponořila do vlastních vzpomínek. „Měla jsem velké plány. Tančila jsem, právě jsem dostudovala choreografii. Budovala jsem si kariéru, do toho jsem chystala svatbu. Plánovali jsme, že si – až skončím s aktivním tancováním – pořídíme děti.“ Zasnila se.

„Co bylo pak?“ zašeptala Claudie.

„Odešel," řekla paní Habánková, jako by šel nakoupit rohlíky. „Chtěl kariéru, chtěl rodinu. Tenkrát bylo dítě při eresce tabu. Zákaz. A já jsem popravdě měla dost starostí sama se sebou. Práce snů šla do kopru. A rodina taky.“

„Jak jste se s tím dokázala vyrovnat?“ Claudie pořád nemohla pochopit, že může být se vším tak dokonale smířená. Když si představila, že by se musela vzdát své milované práce, která je jí víc než koníčkem, přeběhl jí mráz po zádech.

„Nešlo to hned, samo sebou. Zhroutila jsem se.“ Paní Habánková se zamyslela. „Zkoušela jsem si podřezat žíly. Jenomže mi nedošlo, že omdlívám při každém odběru krve. Takže jsem se po prvním řezu složila.“ Zasmála se vlastní bolesti. „Podruhé jsem se zkusila předávkovat léky. Ale po blběla jsem se dřív, než se stačily dostat do žaludku.“

Obě dlouho mlčely, každá zahloubaná do svých myšlenek.

„Nakonec jsem pochopila, že nejsem schopná se zabít. Rozhodla jsem se, že když nemůžu jít proti téhle soupeřce, tak se s ní holt musím naučit žít. Postupně jsem si zvykala na neustálou bolest, mravenčení i zhoršující se zdravotní stav, který mě čím dál víc omezoval.“

Za dva roky dostala berle a sotva oslavila čtyřicetiny, byla na vozíku a v péči ošetřovatelů. „Od té doby se jenom vozím. Naštěstí jsou teď ty elektrické, takže jezdím jako torpédo,“ smála se. „Když mi ho teda někdo půjčí,“ dodala.

Claudie se podívala na její mechanický vozíček, který už od pohledu dost pamatoval, a bylo jí úzko. Přesto má tahle žena, které se zbortily veškeré životní plány, řadu let má silné bolesti, sotva mluví, sama se nedopraví ani na záchod a třicet let vyhlíží smrt, pořád pusou od ucha k uchu.

„Tak se raduju z toho, co ještě mám. Mám třeba chuť k jídlu.“ Zakousla se do dalšího sousta. „Užívám si, když se mi na klíně stočí kočka a přede. Vnímám zpěv ptáků támhle.“ Knedlíkem nemotorně ukázala na kosa, který se posadil na otevřené okno.

Claudie si uvědomila, že si ho vůbec nevšimla, přitom tady už hezkou dobu zpívá. Zaposlouchala se do jeho příjemného, flétnu připomínajícího hlasu. Ve svém hektickém životě spoustu detailů přehlížela. Neměla čas zaznamenat, že rozkvetly bledule, kolikrát ani nevěděla, jestli venku prší, nebo svítí slunce. Vždyť ani pořádně nevnímá chuť čokolády, kterou si s Jáchymem dopřávají po každém příletu – ta poslední pořád čeká v šuplíku nemocničního nočního stolku, až ji rozbalí. A tak se po ní natáhla, aby

nabídla oběma svým spolunocležnicím. Vždyť oproti nim běhá jako laňka.

„Jen nespěchejte, sotva jsme vás přijali. Pár dnů si tady pobudete.“ Takhle jí po dvou dnech strávených v posteli odpověděl doktor na dotaz, kdy ji pustí domů. „A nepočítejte s tím, že se hned vrhnete do práce.“ Zvedl přitom ukazováček jako varování, protože byl od Kláry dobře informovaný, s jakou pacientkou má tu čest.

Co budu dělat? Kladla si otázku, zvyklá mít dny rozvržené na minuty. Ani vteřina promarněného času, všechno nalajnováno. A teď? Klára ji sice obložila množstvím zajímavých knížek, ale neměla na ně náladu. Když nespala, zírala do stropu a přemýšlela o své práci, která pro ni znamenala smysl života. Případně na půl ucha poslouchala paní Habánkovou.

„Ty jsi fakt workoholička, zabrzdí, prosím tě. Co už tě má sakra zastavit, když ne tohle. Ono se to bez tebe na Bali nezhroutí,“ kárala ji Klára. Nezapomněla dodat, že jí to říká při každém telefonátu. „Co ti do těch kapaček dali, žes tak pookřála,“ smála se a v očích se jí zračila úleva, že je kamarádce líp.

Po kapačkách jí opravdu otrnulo. Energie se vracela, bolesti ustoupily, noha začala poslouchat, ruka se taky už zdála být v pořádku... Tak proč ji tady drží?

„Pane doktore, to bude dobrý, pusťte mě domů, jsem jen normálně přepracovaná,“ řekla s laškovně prosebným